

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Bækgaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ydelse af Brændsel til Aldersrentenydere i Vinteren 1926—27.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 3).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Hauge): Det Lovforslag, jeg her har den Ære at forelægge for det høje Landsting, er vedtaget i Folketinget, dog ikke enstemmigt, men med et betydeligt Flertal. Lovforslaget er velkendt af det høje Landsting, idet det er enslydende med det Lovforslag, der blev vedtaget af begge Rigsdagens Ting i Fjor, efter hvilket det blev tilladt Kommunalbestyrelserne uden højere Myndigheds Samtykke i Tiden fra 1. Oktober 1925 indtil 1. April 1926 at yde Personer, der faar Aldersrente, Brændsel efter de i Lovens § 2 fastsatte Regler. Værdien af det Brændsel, der kan ydes, maa ikke overstige 30 Kr., hvad enten der er Tale om samlevende Ægtefæller, der begge er berettede til Aldersrente, eller der er Tale om enligstillede Personer i Lovens Forstand. Forsørgelseskommunen refunderer Opholdskommunen de tre Fjerdedele af de ydede Beløb, og Staten refunderer Kommunerne en Fjerdedel af deres Udgifter hertil, dog ikke mere end 500 000 Kr.

Saa vidt jeg erindrer, blev Lovforslaget enstemmigt vedtaget i begge Rigsdagens Ting i Fjor, og jeg havde Haab om, før Lovforslaget kom til første Behandling i Folketinget, at Rigsdagen vilde tage paa dette Lovforslag paa samme villige Maade som paa det tilsvarende Lovforslag i Fjor. Det viste sig imidlertid under Forhandlingerne i Folketinget, at der var stærkt delte Meninger om det, og to Partier, det konservative Folkeparti og Venstre, vilde ikke gaa med til det. Deres Ordførere anbefalede at stemme imod Lov-

forslaget, og de fleste af de tilstedeværende Medlemmer af de to Partier stemte ogsaa imod det, dog ikke alle.

Jeg anbefaler Lovforslaget, fordi jeg anser det for nødvendigt, naar de gamle i den kommende Vinter ikke skal lide Mangel paa Brændsel. Jeg udtalte under Forhandlingerne i Folketinget, at det afgørende ved Bedømmelsen af dette Lovforslag var, om man vilde erkende eller ikke erkende, at de gamle trænger til den Hjælp, der her foreslaas ydet dem. Jeg for min Del er ikke i Tvivl om, at de gamle trænger til den, at de ikke kan undvære den, eller i alt Fald meget daarligt. De gamle har ventet denne Hjælp, de har haft Grund til at vente, at Rigsdagen ikke vilde stille sig anderledes i Aar overfor dette Spørgsmaal, end den har stillet sig i de 3 foregaaende Aar, i hvilke Rigsdagen har bevilget dem en Hjælp til deres Brændsel. Mange gamle har som Følge af, at de har ventet at faa denne Brændselhjælp i den kommende Vinter som i de forudgaaende Vintre, undladt selv at købe Brændsel, da det har været saaledes, at Kommunerne i vid Udstrækning har indkøbt Brændsel og leveret dem det, idet de gamle ikke selv har faaet Penge til at købe Brændsel for. Men nu er det blevet meget vanskeligt for dem, der ikke har sikret sig Brændsel, at faa det; det er blevet dyrere, og det er ogsaa vanskeligt at faa, idet den langvarige Minekonflikt i England har gjort det nødvendigt for Danmark at sikre sig sine Tilførsler af Brændsel fra helt andre Steder paa en meget besværligere Maade end sædvanlig. Endelig maa man for at kunne bedømme de gamles Stilling retfærdigt erindre, at de har faaet deres Aldersrente betydelig nedsat, hvad jeg allerede har gjort opmærksom paa under den forrige Sags Behandling. De er altsaa efter min Overbevisning, i alt Fald i vid Udstrækning, faktisk lige saa slet stillet i Aar, ja, maaske endog slettere end i Fjor.

Yderligere vil jeg gøre opmærksom paa, at her jo ikke er Tale om at tvinge Kommunerne til at yde noget til nogen, som de ikke anser for trængende, eftersom der ikke er Tale om andet end at bemyndige Kommunerne til at yde Brændsel til de gamle. Det er ikke en Lov, hvorved Kommunerne tvinges til at afholde en Udgift, men det er en Lov, hvorefter Kommunerne bemyndiges til at afholde en Udgift for at hjælpe de gamle. Den Omstændighed, at Kommunerne i stedse stigende Grad har gjort Brug af den Bemyndigelse, der er givet dem i de foregaaende Aar,